

Ordnung, dersom Thinget nu skyder Afgjørelsen ud. Der er altsaa Meget, der taler for her at gaae ekstraordinært frem for at komme til et Resultat. Vil man sige, at saaledes som § 2 er affattet, kan den ikke vasse i Lovforslaget, skal jeg villigt indrømme, at det vil blive et noget beunderligt Lovforslag.

Lovforslagets § 1 siger: „Den Landsfogneue paa Bornholm tillagte Andeel i Udmarksjorderne henlægges, forsaavidt den ikke overeensstemmende med denne Lov overgaaer til privat Eiendom, for hvert enkelt Sogns Bedkommende som en Communen tilhørende Eiendom under Sogneforstanderskabets Bestyrelse“. Nu som § 2 i Landstingets Affattelse, som omhandler visse Tilfælde, hvor en Ordning kan finde Sted ifølge Overenskomst. Jeg vil sætte f. Ex., at der er Tilfælde, som ville indtræde 3 Gange af 100. Derimod kommer her efter Folkethingets Affattelse en anden Bestemmelse, der muligviis — saaledes som den ærede Landstingsmand meget rigtig har udviklet — vil medføre, at disse Undtagelser blive ikke 3 af 100, men 97 af 100, saa at altsaa Undtagelserne opløse Reglen. Sagen kan sige det forud, Resultatet kan — som det ærede Medlem fremhævede — blive det Samme, som om der slet ikke var indsat en saadan Bestemmelse, men Alt var blevet tillagt Communen. Altsaa nogen logisk Umulighed for at sætte Bestemmelsen ind, som den her er, er der ikke; men det Hæle er dog saa synnerligt, at Loven vistnok kun kunde faae denne Form derved, at man i det sidste Dieblit har valgt en Afgjørelsesmaade, som, hvis man tidligere havde bestemt sig for den, billigtviis burde være sat i Spidsen, som den første væsentlige og rette Vej. Den ærede Landstingsmand (Lehmann), som før afbrød mig, — hvad jeg iøvrigt aldeles ikke havde Noget imod —, antydede, at der var den Indvending at gøre imod Bestemmelsen, at den gjorde Commissionen til Rigsdag. Ja, det kan man sige — hvad kan man ikke sige paa denne Maade —, men det er dog ikke ganske Tilfældet. Det er

overordentlige Forhold, der ere tilstede her, og det er ikke saa forunderligt, at man griber til overordentlige Midler for at faae en endelig Afgjørelse. Hvor man har med recent stedlige Forhold at gøre, kunde jeg ikke, paa nogen Maade betragte det som et Indgreb i Lovgivningens Myndighed, hvorved jeg vilde føle mig krænkert, dersom man lod Afgjørelsen af de stedlige Forhold finde Sted ved en kongelig Commission med udstrakt Myndighed, istedetfor efter nøyagtige Lovregler. Med den Affattelse, som jeg i Forening med en af Hovedforslagsstillerne i Folkethinget har tilladt mig at foreslaae for at bringe Sagen til Klarhed, troer jeg, at det opnaaes, at det ærede Thing vil see, hvad det er, der ligger for. Sagen bliver sat i Bevægelse ved Klager, men naar en Klager er optraadt, skal den nævnte Commission først møde, og hvis Mæglingen ikke fører til noget Resultat, gives der de forskellige Parter, saavel de enkelte Bedøere i Sognet, der maatte formene at have Rettigheder, at gøre gjældende, som Sogneforstanderskabet paa Communens Vegne Veilighed til at fremsætte og begrunde deres Paastaaender, og Commissionen afgjør derefter ved endelig og upaakætelig Kjendelse saamlige Forhold, vedkommende Sognets Udmarksjorder. Det er rene Ord for Bengene. Saaledes haaber jeg, Sagen er fremsat klart for Thinget. Jeg troer, at det vil erkjendes i Folkethinget, at, hvis man overhovedet vil gaae ind paa denne § 2, fortjener den Affattelse, jeg her har givet den, ubetinget Fortrinet for den i Folkethinget vedtagne, og hvis dette Thing vil vedtage mit Forslag, kan Sagen endda komme til Forhandling imorgen i Folkethinget. Om nu det høie Thing vil antage det, skal jeg med disse Bemærkninger ganske henstille.

Indenrigsministeren: Jeg troer, at den ærede 4de Københavnske Landstingsmand (Krieger) i sit Udbringingsforslag har givet et fuldstændigt correct Udtryk for den Tanke, som Fleertallet i Folkethinget har villet nedlægge i § 2. Forsaavidt altsaa Landstinget vil billige